

Ana se je s svojo materjo odločila zopet na Kranjsko, kjer je dobila službo učiteljice v mali gorenjski vasi.

Penzija uboge vdove Solnčeve je bila premala, zatorej je morala Ana misliti na svoj zaslužek.

Druzega dné sta hoteli odpotovati. Pogovarjali sva se, kakó si bodeva pridno dopisovali, kakó bode druga vedno mislila na drugo; takó sva si lajšali grenko ločenje.

Ana je bila silno pobita; kaj bi ne bila? Pustila bode tu svojega ljubega zaročenca! Ona bode tam sama v mali, pogorski vasi, on pa tu, v velikem bogatem mestu, obkrožen s prijatelji in znanci. Bode li mislil nánjo?

Govorili sva pa največ o njenem poklici in v dekliskem svojem oduševljenji razpravljali, kakó važen bode ta njen posel; kakó je ona srečna, ker bode mogla kaj storiti za svoje rojake in za ves národ; v nežna, mlada srca bode sejala kalí vsega dobrega, ljubezen do domovine in do vsega človeštva. Večinoma je Ana molčé pritrjevala — njene misli so bile nocoj drugód.

Sredi nad morjem se je prikazal mesečev rožiček in zvezde so se jele prižigati druga za drugo. Vse je bilo že za pot pripravljeno in ko je malo potem prišel voz, pozdravljala je Ana z rosnim očesom še zadnjikrat lépo, mirno morje, na njem zibajoče se čolne, prijazno hišico in tam v polukrogu ob morji ležeči, lepó razsvetljeni, bogati Trst.

Na kolodvoru je čakal Vinko. Bil je takó potrť, takó je vzdihoval in tožil, da sem se jela kesati, ker sem ga takó hudó sodila.

Še malo — in pozvonilo je drugič. Spremila sva ženski do kupeja, v kateri je Ana obupno séla in se komaj premagovala. Midva sva jo še zadnjič pozdravljala, a takoj se je jela pomikati dolga vrsta železnih vóz. V malo trenutkih je izginil vlak najinim očem.

(Konec prihodnjič.)

Sèn.

Droč zimska kósme snežne siplje
S studéno rokó,
Vse mirno, le srcé utriplje
Mi v prsih glasnó.

O lepi sanja prešli dóbi
Brez toge, jadú,
O cvétu, ki v preranem gróbi
Dobil je mirá.

Fr. Gestrin.

